

Den bæstjalske begyndelse

Dengang Ebenezer Tweezer var II år gammel, var verden meget yngre.

I stedet for biler i gaderne var der heste og vogne. I stedet for telefoner og computere kommunikerede folk ved hjælp af breve og forhåbningsfuld råben.

Der var ikke noget, der hed fotografier, så hvis man var sådan en person, der godt kunne lide at forevige øjeblikket, hver gang man tilfældigvis havde pænt tøj på eller spiste et nydeligt måltid, så var man nødt til at rejse rundt med sin egen personlige portrætmaler. Elektricitet var ikke andet end et fjollet ord dengang, hvilket betød, at man kun kunne læse bøger efter sengetid, hvis man havde en omfattende stearinlyssamling.

Kort sagt var det en ret rådden tid at leve på. Og for

stakkels Ebenezer var den særligt rådden, fordi han var et aldeles upopulært barn.

Det er svært at sige præcis, hvad det var, der gjorde ham så upopulær. Måske var det, fordi han så selvglad ud, eller måske havde det noget at gøre med, at hans tøj altid var temmelig ekstravagant – fuldt af flæser og farvestrålende mønstre.

Uanset hvad grunden var, så stod det klart, at de andre børn ikke brød sig om unge Ebenezer. Han blev aldrig inviteret til gilde, i teateret eller til hofnarrenes dyster, men det afskrækkede ham ikke fra at troppe op uden invitation. Faktisk plejede Ebenezer at tilbringe de fleste eftermiddage med at stå på lur uden for *Muddlingtons* Tærtebageri, fordi han vidste, at de andre børn af og til samledes dér og udfordrede hinanden i tærtespisning på tid.

I langt de fleste tilfælde endte Ebenezer dog med at tilbringe hele dagen uden for tærtebageriet, uden at der kom nogen børn. Så brugte Ebenezer tiden på at træne sine samtaleevner ved at tale til muren og sige ting som:

”Er det ikke bare dejligt vejr i dag?”

Eller:

”Har du set den nye komedie med Willy Hvad-er-det-nu-han-hedder? Nej, jeg forstod heller ikke nogen af vittighederne.”

Og:

”Det er rigtig modbydeligt med den pest, ikke sandt?”

Muren havde aldrig noget at sige. Men Ebenezer var ligeglad, for han anså alle de ensidige snakke som fortræffelig opvarmning til den ægte vare. Hvis bare han kunne ramme det rigtige samtaleemne eller havde det rigtige antal bølgede flæser på skjorten, så var han sikker på, at de andre børn ville lade ham deltage i deres tærtefyldte morskab.

En sådan dag, hvor han stod på lur uden for tærtebageriet, blev Ebenezer opmærksom på noget postyr på torvet. Byens udråber skrålede ikke som sædvanlig løs om de skønne tilbud i sin kones sytøjsforretning, men råbte nu op om noget med en indtrængende stemme. Ebenezer kunne ikke høre præcis, hvad der blev sagt, fordi der var for meget postyr og spektakel i gaden.

Alvorlige mænd iført meget fjollede røde kapper og grønne strømper steg af deres heste. De havde alle en trompet i hånden, som om det var et våben, og de så dystre og bekymrede ud.

”Hej, du dér!” råbte en af dem. Ebenezer så, at der var et våbenmærke på hans kappe, hvor der stod *Afdelingen for Fjernelse af Slamberter i al Hemmelighed*. ”Har du set det mest dødbringende væsen, der nogensinde har plaget denne jord?”

Ebenezer var ret sikker på, at han ville have husket sådan et væsen, men han var et velopdragent barn, og han ville gerne være så hjælpsom som muligt. Det tog ham omkring 12 sekunder at bladre hurtigt igennem sin hukommelse.

”Nej, det er jeg temmelig sikker på, at jeg ikke har,” sagde Ebenezer. ”Leger I skjul? Ingen har villet lege det med mig endnu, men jeg tror ikke, det er meningen, at man skal bede om hjælp.”

”Det her er ingen leg, knægt! Hvis vi ikke fanger væsnet, før det genvinder sin styrke, så er det ikke til at sige, hvad der kan ske,” sagde manden med kappen.

”Åh, du godeste,” sagde Ebenezer. ”Jeg ville ønske, jeg kunne hjælpe. Men som sagt har ingen væsner krydset min vej. Beklager.”

Manden med kappen tog tilsyneladende bemærkningen som en personlig fornærmelse. Han fnyste og travede tilbage til sin hest, væk fra Ebenezer. Resten af de kappe- og strømpeklædte mænd fortsatte deres søgen – ved at styrte ind i butikker og stille skarpe spørgsmål – men Ebenezer kom snart på andre tanker, da han fik øje på tre børn, der nærmede sig tærtebageriet.

”Jeg har hørt, at de fangede det i lady Morganas kælder. Hun havde tilsyneladende holdt det skjult for Afdelingen i flere hundrede år,” sagde Nicholas Nickle, som var en ubehagelig dreng med et tilsvarende ubehageligt ansigt.

”Ingen lever i flere hundrede år, så det er helt sikkert ikke rigtigt, kære bror,” sagde Nicholas’ absolut ukære søster, Nicola Nickle. ”Jeg har hørt, at væsnet plejede at være på størrelse med et mindre bjerg, indtil Afdelingen fodrede det med en trompet. En af Morganas naboer sagde, at de så væsnet skrumpe og suse ud af huset, ligesom når man lukker luften ud af en ballon.”

”JEG VIL HAVE STRØMPER!” sagde Nicco Nickle, det yngste barn i den rædsomme familie.

Generelt betragtede resten af nabolaget familien Nickle som en pestilens, men Ebenezer var ikke i en situation, hvor han kunne vælge og vrage mellem mulige venner. Mens de nærmede sig, rodede Ebenezer op i flæserne på sin skjorte og forsøgte at huske træningen i småsnak.

”Er det ikke bare skræmmende med den komik, hva’? Nej, jeg fik overhovedet ikke fat i pesten,” sagde Ebenezer. Han fik en rynke i panden. ”Vent lige et øjeblik, jeg tror måske, jeg fik byttet om på ordene.”

Nickle-børnenes ansigter lyste op. Ebenezer forvekslede det med et udtryk for venskab, så hans ansigt lyste også op.

”Nådadasse – se bare, hvem der er kommet for at få en omgangklø. Det er selveste hr. Ebenuuser Fuuuuuseerrrr,” sagde Nicholas.

”Jeg kan godt lide, når du kalder mig det,” sagde Ebenezer gravalvorligt. ”Jeg har læst et sted, at det er meget vigtigt for venner at give hinanden kælenavne.”

”Vi er ikke dine venner, Ebenuuser. Gjorde vi det ikke klart for dig, hvad der sker, når du kalder os det?” sagde Nicholas.

”Hmm? Nåh ja, den leg, hvor I render efter mig, mens I kaster sten og pinde, er vældig sjov,” sagde Ebenezer.

”Men måske kunne vi bare få os en sludder denne gang? Jeg og muren har øvet i timevis.”

Det stod dog hurtigt klart, at Nickle-børnene ikke var i humør til en sprudlende samtale. Tre af dem gik til angreb på Ebenezer, jagtede ham hen over torvet og ud på de marker, der lå bag hans hus. De slyngede øgenavne, uforkammetheder og til tider en sten i nakken på ham.

Ebenezer kunne sagtens løbe fra dem, for han var velsignet med et par lange, ranglede ben. Mens han løb, forsøgte han at overbevise sig selv om, at det her bare var endnu en leg, selvom han inderst inde godt vidste, at det var det ikke. Ligesom alle andre havde Nickle-børnene omgående fået noget imod Ebenezer, og han var ude af stand til at gøre noget som helst ved det. Ingen skjortekøb eller mursamtaler kunne få dem til at synes om ham eller respektere ham.

Men netop som han spænedede det sidste stykke, trådte han på noget smattet. Han kiggede under sin sko og opdagede, at det smattede var en grå klump på størrelse med en orm. Da han kiggede endnu nærmere, fik han øje på tre sorte øjne, to sorte tunger og en savlende mund. Det havde et sæt bittesmå lemmer, og dets ånde stank af kogt kål.

”Hjælp mig,” sagde det smattede væsen, da han skrabede det af sin sko.

Ebenezer var så chokeret over stemmen, at han tabte

væsnen. Han samlede det hurtigt op igen og tørrede mud-
derklatterne væk fra dets øjne.

”Det er jeg forfærdelig ked af,” sagde han. Han kiggede på det smattede væsen og vidste, at han havde noget ekstraordinært i hånden. I et par sekunder stod han bare og stirrede på det, men så huskede han på sine manerer. ”Jeg hedder Ebenuu... jeg mener, Ebenezer.”

”Jeg er et bæst. Vil du ikke nok hjælpe mig? Du er mit eneste håb.”

